

22.8.2016

Valtiovarainministeriö
PL 28
00023 VALTIONEUVOSTO
valtiovarainministerio@vm.fi

Asia

**Lausunto luonnoksesta hallituksen esitykseksi
yrittäjävähennyksestä**

Lausunnon antaja

Luonnonvarakeskus (Luke), Viikinkaari 4, 00790 Helsinki

Viite

Lausuntopyyntö luonnoksesta hallituksen esitykseksi
yrittäjävähennyksestä
VM/ 1332/03.01.00/2016

Yrittäjävähennyksen taustaa ja perusteluita

Suomessa yritystoiminnan verotuksen toteutustapa riippuu yritysmuodosta. Pienyrityksissä (ammatin- ja liikkeenharjoittajat, avoimet ja kommandiittiyhtiöt, maatalous, porotalous ja metsätalous) verotuskohteena on yrittäjä, jonka yritystulot verotetaan pääoma- ja ansiotuloina tai toisena niistä. Yhteisöissä (osakeyhtiöt, osuuskunnat) verotetaan sekä yritystä että yrittäjää, jolloin yrittäjän lopullisen verotuksen selville saamiseksi tulee laskea nämä kaksi verotustasoa yhteen. Ennen yhtiöveron hyvityksestä luopumista vuonna 2005 yhteisö- ja pääomatuloveroasteet olivat Suomessa yhtäläiset ja yhteisön maksama vero hyvitetiin osingosta maksettavasta pääomatuloverosta. Tämän seurauksena pääomatuloverotusta ja yhteisöverotusta käyttävien yrittäjien lopullinen veroaste oli periaatteessa sama.

Sen jälkeen kun yhtiöveron hyvitysmallista luovuttiin, yhteisövero on toistuvasti alennettu ja pääomatuloveroa vastaavasti korotettu niin, että yhteisöveroaste on nykyään 20 prosenttia ja pääomatuloveroaste 30–34 prosenttia. Tämän seurauksena verotus on monimutkaistunut ja tuloverolainsäädännön yritysmuotoneutraalisuus on lähtökohtaisesti heikentynyt. Esimerkiksi listaamattomiin osakeyhtiöihin sovelletaan nykyään huojennuksia, jotka saattavat pudottaa yhteisöveron ja osinkoveron yhteenlasketun ja siten yrittäjän ”lopullisen” veroasteen alimmillaan 26 prosenttiin yhtiön tuloksesta.

Hallituksen pienyrityksille esittämän erityisen yrittäjävähennyksen tavoitteena on kannustaa yritystoiminnan harjoittamiseen tasoittamalla eri yritysmuotojen verokohtelua. Tähän on pyritty Suomessa aikaisemminkin (ks. HE 105/1996, ote lausunnon liitteenä 1). Yrittäjävähennyksen seurauksena liikkeen- ja ammatinharjoittajan, avoimen ja kommandiittiyhtiön yrittäjän sekä maatalouden, porotalouden ja metsätalouden harjoittajan ”lopullisen” verotuksen taso olisi aikaisempaa hieman lähempänä listaamattoman osakeyhtiön yrittäjäomistajan alinta mahdollista veroastetta.

Vaikka hallituksen esittämä yrittäjävähennys korjaa nykyistä tilannetta, se toisaalta edelleen monimutkaistaa verotusta ja vähentää sen neutraalisuutta erilaisten pääoma- ja ansiotulojen suhteen. Uusi vähennys myös lisää verotukseen liittyvää hallinnollista työtä ja aiheuttaa veronmaksajille vaikeuksia hahmottaa lopullista veroastettaan. Toisaalta erilaisten pääoma- ja

ansiotulojen neutraalista kohtelusta verotuksessa voi olla perusteltua poiketa, jos pääomia halutaan kohdistaa tuotantotoimintaan finanssisijoitusten sijasta ja tätä kautta edistää työllisyyttä. Koska yritykseen jätettävään tulorahoitukseen jää edelleen etu osakeyhtiöiden eduksi, hallituksen esityksessä olisi syytä tuoda esiin vaihtoehtoisia keinoja yritysmuotoneutraalisuuden toteuttamiseksi. Ruotsissa yritysmuotoneutraalisuuden saavuttamisen keinona käytetään ns. *expansionsfondia* eli ”laajennusvarausta”. Yrityksen nettovarallisuuden määrään sidottu laajennusvaraus voidaan tehdä voitollisina vuosina, ja yrityksellä voi olla tietyn suuruinen laajennusvaraus jatkuvasti. Tehdystä varauksesta maksetaan yhteisöverokannan mukainen vero. Järkevästi toimiessaan yritys käyttää laajennusvarausta nettovarallisuuden kasvattamiseen (joko investoimalla tai velkoja lyhentämällä), mikä edelleen luo taloudellisen pohjan ylläpitää ja kasvattaa varausta. Jos laajennusvarausta tuloutetaan verotettavaksi tuloksi, varauksesta jo maksettu yhteisövero otetaan huomioon lopullisessa yrittäjän verotuksessa. Laajennusvarausta voidaan tulouttaa myös tappiollisina vuosina, jolloin varauksesta aikaisemmin maksettu yhteisöverokannan mukainen vero vastaavasti palautetaan veronmaksajalle.

Yrittäjävähennys ja maatalouden veronalainen tulos sekä porotalouden puhdas tulo

Esityksen mukaan maataloudesta tai maatalousyhtymästä saadusta maatalouden veronalaisesta tuloksesta vähennettäisiin verotuksessa viisi prosenttia, kun tulos verotetaan luonnollisen henkilön tai kuolinpesän tulona. Lisävähennys tehtäisiin maatalouden verovuoden tulosta, josta on vähennetty verotuksessa vähennyskelpoiset menot ja vanhat tappiot.

Maatalouden tappio, joka voidaan vähentää seuraavien kymmenen verovuoden aikana syntyvästä maatalouden tulosta, lasketaan maatilatalouden tuloverolain mukaan eikä yrittäjävähennys vaikuttaisi seuraaville verovuosille käytettäväksi siirtyvän tappion määrään. Seuraavina vuosina verotuksessa vähennettävä vanhan verovuoden tappio kuitenkin pienentäisi yrittäjävähennyksen laskentapohjaa sinä verovuonna, jona tappio vähennetään.

Porotalouden puhtaasta tulosta vähennettäisiin yrittäjävähennyksenä viisi prosenttia. Porotalouden puhdas tuotto laskettaisiin vastaavasti kuin nykyisin. Ehdotettu lisävähennys vähennettäisiin porotalouden puhtaasta tuotosta, jonka jälkeen tuotto verotettaisiin porotalouden harjoittajan ansio- tai pääomatulona kuten nykyisinkin.

Lähtökohtaisesti yrittäjävähennyksen vaikutus on positiivinen yritysmuotoneutraliteetin näkökulmasta. Vähennys alentaisi pienyrittäjien tuloverorasitusta suhteessa osakeyhtiömuotoon, mikä voi vähentää kannustimia toimia osakeyhtiömuodossa vain verotuksen vuoksi. Tämä on yrittäjän kannalta hyvä asia, sillä tämä lisää mahdollisuuksia harjoittaa yritystoimintaa tarkoitukseen parhaiten sopivassa muodossa eikä vain verotusperustein.

Esityksen tavoitteena on kannustaa yritystoimintaan. Esityksessä toisaalta todetaan, että valtaosalla pienyrittäjistä yrittäjävähennyksen vaikutukset jäävät euromääräisesti pieneksi. Yrittäjävähennys lasketaan kuitenkin suhteellisenä osuutena veronalaisesta tuloksesta, jolloin myös euromäärä nousee verotettavan tuloksen noustessa. Tämä voi lisätä kannusteita verotuksen mukaisen tuloksen ja yritystoiminnan kasvattamiseen. Toisaalta tähän voi kannustaa myös se, että tappiollisesta tuloksesta yrittäjävähennystä ei voi tehdä.

Yrittäjävähennys ja metsätalouden pääomatulot

Jos yrittäjävähennys toteutetaan, sen kohdistaminen kaikkiin sellaisiin metsänomistajiin, joiden metsätila käsitetään verolainsäädännön mukaiseksi maatilaksi, on biotalouden toimintaedellytysten

kannalta perusteltua¹. Kaikissa keskeisissä kilpailijamaissamme metsätalous käsitetään elinkeinotoiminnaksi siinä kuin muutkin tuotannolliset toimialat. Kuten hallituksen esityksessä todetaan, yhteismetsien veroaste (28 %) on jo nykyisellään eriytetty pääomatuloveroasteesta, joten yhteisetuksiin ei yrittäjävähennystä ole syytä ulottaa.

Yrittäjävähennysmalli olisi yksinkertainen, jos yritystoiminta tuottaisi vuosittain aina voittoa. Ongelmia aiheuttaa tappiovuosien käsittely silloin, kun tappiot eivät ilman poikkeuksia siirry tulevien vuosien voitoista verotettaviksi. Tämä ongelma koskee erityisesti metsätaloutta, jossa tuotantoajat ovat poikkeuksellisen pitkiä ja tulot saattavat realisoitua vasta vuosikymmeniä menojen ja investointien (esim. metsänuudistamisen) jälkeen.

Hallituksen esityksessä metsätalouden verotukseen esitetään tappiollisen pääomatulon vähennyskelpoisuuden rajoittamista 95 prosenttiin. Perusteeksi todetaan verotuksen symmetriaperiaate: jos tappiot olisivat 100-prosenttisesti vähennyskelpoisia, mutta voitot vain 95-prosenttisesti veronalaisia, yritystoiminnassa kannattaisi pyrkiä mahdollisuuksien mukaan kohdistamaan menoja tappiovuosiin. Vastaavaa rajoitusta ei kuitenkaan esitetä liikkeen- ja ammatinharjoittajille tai maatalouden harjoittajille, vaikka myös ne ovat oikeutettuja vähentämään tappion täysimääräisesti joko pääomatuloista tai niiden puuttuessa alijäämähyvityksenä ansiotuloista. Ilmeisesti muussa pienyritystoiminnassa kuin metsätaloudessa tappioiden tulkitaan jäävän lopullisiksi omistajayrittäjille eikä niiden katsota liittyvän verovuotta edeltävään tai sitä seuraavaan toimintaan.

Metsätalouden kohdalla tulisi kuitenkin ottaa huomioon, että tuotannon aikajänne on muihin toimialoihin verrattuna poikkeuksellisen pitkä (50–100 vuotta). Metsätalouden harjoittaja ei esimerkiksi voi luottaa siihen, että 95 prosentin vähennystaso, tai yrittäjävähennys ylipäättään, säilyy nykyisellään myös tulevaisuudessa. Tämän seurauksena metsätalouden tappioiden vähennyskelpoisuuden rajoittaminen saattaa alentaa esimerkiksi metsänhoitotöitä niinä vuosina, jolloin menot ylittävät metsätalouden tuloja ei ole.

Metsätalouden tulot ja menot eivät myöskään yleensä jakaannu tasan metsänomistajasukupolvien välillä. On jopa mahdollista, että yhden sukupolven kohdalle osuu ainoastaan menoja vaativia metsätalouden toimenpiteitä, jos edeltävä sukupolvi on hakannut kaiken tuloja tuottavan puuston. Näin ollen symmetria ei päde, kun tappiot jäävät lopullisiksi nykyiselle sukupolvelle. Menojen vähennyskelpoisuuden rajoittaminen yhdeltä sukupolvelta olisi tällaisissa tapauksissa kohtuutonta ja saattaisi vaikuttaa metsänhoidon investointeihin ja tasoon negatiivisesti.

Metsätalouden tappioiden täysimääräinen vähennettävyyys voidaan säilyttää menovaraukseen tehtävien muutosten avulla

Lopulliset tappiot huomioon ottava metsätalouden voittojen ja tappioiden verotuksen symmetriatavoite voitaisiin saavuttaa metsätalouden kohdalla (muihin pienyritysmuotoihin ja toimialoihin puuttumatta) muuttamalla tuloverolain 1535/1992 111 §:n mukaisen menovaruksen määräyksiä.

Menovaruksen tarkoituksena on siirtää osa saadusta metsätalouden tulosta tulevaisuuteen, tuloon kohdistuvien menojen ja edelleen tappiollisten vuosien kattamiseksi. Tappioiden vähennyskelpoisuuden rajoittamisen sijasta olisi järkevää velvoittaa metsänomistajat tulouttamaan kulloinkin olemassa olevaa menovarausta; joko tulot ylittävien menojen verran tai sen verran kuin

¹ Yrittäjävähennyksen vaikutuksia ja soveltamista metsätalouteen on käsitelty myös julkaisussa: Hänninen ja Leppänen (toim.) (2016) Metsäverotuksen kehittämistarpeet metsä- ja elinkeinopolitiikan kannalta, Luonnonvara- ja biotalouden tutkimus 27/2016, <http://jukuri.luke.fi/handle/10024/535237>.

menovarauksen jäljellä olevan määrän puolesta on kunakin verovuonna mahdollista. Symmetria muodostuisi siitä, että voitollisina vuosina menovarauksen tekeminen vähentää metsätalouden puhdasta pääomatuloa, joka on yrittäjävähennyksen perusteena. Menovarauksen tulouttaminen menoja vastaavasti taas estää tappiollisen tuloksen muodostumista.

Menovarauksen voitollista tuloutusta voitaisiin myös rajoittaa siten, että se ei olisi mahdollista yhtenä vuonna kokonaisuudessaan. Symmetria voitaisiin lisäksi varmistaa vaatimalla vähintään tietynsuuruisen menovarauksen tekemistä metsätalouden tuloista.

Jos yrittäjävähennys on vain viiden prosentin suuruinen, metsänomistajilla on sinänsä edelleen kannustin menovarauksen tekemiseen. Toisaalta taas moni metsänomistaja ei tee nykyiselläänkään menovarausta, koska se tuottaa hieman enemmän työtä verotuksen kanssa tai siitä ei muutoin koeta saatavan hyötyä. Menovarauksen teon velvoittaminen ei ehkä olisi perusteltua lähinnä siksi, että metsänomistajan ei kannata tehdä ainakaan täysimääräistä menovarausta niissä tapauksissa, joissa metsänomistaja näkee sen johtavan tulojen epätarkoituksenmukaiseen kasaantumiseen ja veroprogression nousuun myöhemmin vuosina.

Menovarauksen käytöstä tulisi siis säätää nykyistä yksityiskohtaisemmin. Tarvittavat muutokset on luonnosteltu nykyiseen menovaraussäädökseen liitteessä 2.

Edellä kuvatuilla menovarauksen teon ja tuloutuksen velvoittavilla muutoksilla saavutettaisiin voittojen ja tappioiden verollisuuden symmetriatavoite riittävän pitkällä, useamman vuoden aikavälillä. Symmetriasta poikettaisiin perustellusti tätä pidemmällä aikavälillä, jos menovaraukset eivät riittäisi tappioiden kattamiseen. Silloin metsätalouden tappioiden käsitettäisiin jäävän metsänomistajalle lopullisiksi, eikä niiden vähennyskelpoisuutta alennettaisi 95 prosenttiin täysimääräisestä. Näissä menoissa ei olisi enää käytännössä spekulatiivista ajoitusmahdollisuutta. Näin verotuksen neutraalisuus ja metsänhoidon kannustimet säilyisivät vähintään nykyisellään myös niissä tapauksissa, joissa metsätalouden tuloja ei ole juurikaan odotettavissa nykyiselle metsänomistajasukupolvelle.

Menovarauksen riittävyttä symmetrian takaajana voitaisiin myös parantaa kasvattamalla sen suuruutta: nykyisellään menovaraus on rajoitettu korkeintaan 15 prosenttiin metsätalouden pääomatulosta. Kasvatettuna se voisi toimia nykyistä paremmin tulontasausvarauksena, jollainen se ei nykyisiltä tavoitteiltaan edes ole, toisin kuin hallituksen esityksessä todetaan. Esimerkiksi maataloilla on tasausvaraus, joka on 40 prosenttia maatalouden puhtaasta tulosta. Metsätaloudessa varausten tarkoituksena tulisi olla nykyistä selkeämmin taloudellisen raportoinnin oikeudenmukainen sopeuttaminen vaadittuun vuosittaiseen rytmiin, johon eri toimialoilla ja metsätalouden sisälläkin eri yrityskooilla on hyvin erilaiset toiminnalliset edellytykset.

Yrittäjävähennys olisi perusteltua säätää koskemaan myös metsätalouden ansiotuloa

Hallituksen esityksessä ei esitetä yrittäjävähennystä, joka kohdistuisi hankintatyön verolliseen arvoon, joka on siis tekijänsä ansiotuloa. Perusteena pidetään sitä, että hankintatyöhön kohdistuu jo veroton 125 kuutiometrin osuus. Käsityksemme mukaan hankintatyön veroton osuus ei muodosta perustetta sille, etteikö verolliseen osuuteen voisi kohdistua yrittäjävähennystä. Nykyisellään verollisen hankintatyön usein korkea ansiotulon rajaveroaste vähentää erittäin merkittävästi hankintatyön tekemistä yli verovapausrajan. Siten hankintatyön verovapaa osuus ja yrittäjävähennys eivät kohdistu samaan politiikkaongelmaan, toisin kuin hallituksen esityksessä todetaan. Hankintatyön verovapaus ja metsätalouden pääomatulojen ja ansiotulojen määrittely on muutoinkin ratkaistu melko omintakeisella tavalla, eikä yrittäjävähennyksellä tulisi olla kytköstä näihin osittain ongelmallisiin perusratkaisuihin. Hankintatyön verollisessa arvossa ei myöskään voi muodostua koskaan tappiota, joten siinä ei olisi vastaavia ongelmia kuin metsätalouden pääomatuloissa.

Verollisen hankintatyön arvo on nykyisellään niin pieni, että yrittäjävähennyksen ulottaminen siihen vähentäisi verotuloja vain muutamalla sadalla tuhannella eurolla. Lisäksi metsätalouden hankintatyö jos mikä on työvaltaista yrittäjätoimintaa.

Helsingissä 22.8.2016

Jyrki Niemi

Johtajan sijainen

Luonnonvarakeskus, Talous ja yhteiskunta – yksikkö

Lausunnon valmisteluun osallistuivat Luonnonvarakeskuksesta professori Jussi Uusivuori, vanhempi tutkija Harri Hänninen, varttuneet tutkijat Jani Laturi, Jussi Leppänen, Jussi Lintunen, Esa-Jussi Viitala ja tutkija Sami Ovaska

LIITE 1: Ote HE 105/1996:sta

1.1.3. Pääomatulo-osuuden laskenta

Jaettavasta yritystulosta katsotaan tuloverolain 38 §:n mukaan pääomatuloksi 15 prosentin vuotuista tuottoa vastaava määrä elinkeinotoimintaan tai maatalouteen verovuotta edeltäneen verovuoden päättyessä kuuluneesta nettovarallisuudesta. Vastaava määrä luonnollisen henkilön tai kuolinpesän osuudesta verotusyhtymän maatalouden puhtaaseen tuloon katsotaan lain 39 §:n mukaan pääomatuloksi. Luonnollisen henkilön ja kuolinpesän osuudesta elinkeinoyhtymän elinkeinotoiminnan tai maatalouden tuloon katsotaan lain 40 §:n mukaan pääomatuloksi myös 15 prosentin vuotuista tuottoa vastaava määrä osakkaan osuudesta elinkeinoyhtymän elinkeinotoimintaan tai maatalouteen verovuotta edeltäneen verovuoden päättyessä kuuluneesta nettovarallisuudesta.

Nämä yritysmuodot ovat verotuksessa osakeyhtiötä epäedullisemmassa asemassa siinä mielessä, että myös yrityksessä pidätetty voitto tulee useimmiten verotetuksi ainakin osittain yrittäjän ansiotulona. Muiden yritysmuotojen verotuksen osakeyhtiöverotusta edullisemmat piirteet, kuten toimintavarausmahdollisuus, eivät läheskään aina korvaa osakeyhtiön tarjoamia verotuksellisia etuja, eikä eri yritysmuotojen verotusta yleisesti koeta tasapuoliseksi. Tästä aiheutuu osaltaan myös kannustimia muuttaa muita yrityksiä osakeyhtiöiksi.

Valtiovarainministeriön asettama pienyritysten verotuksen uudistamistyöryhmä teki keväällä 1996 ehdotuksen niin sanotusta laajennusrahastosta, joka olisi mahdollistanut tulon säästämisen yhtiöverokannalla myös muissa yrityksissä kuin osakeyhtiöissä (VM 1996:7). Ehdotus sai osakseen voimakasta arvostelua muun muassa monimutkaisuudesta sekä verovelvollisten että verohallinnon kannalta samoin kuin siitä, että järjestelmä olisi koskenut vain pienehköä osaa yrityksistä. Järjestelmän laajentaminen olennaisesti suurempaan yritysjoukkoon olisi puolestaan kärjistänyt verotuksen tasapuolisuusongelmia ja johtanut huomattaviin verotulojen menetyksiin.

Yritysten tulorahoitusmahdollisuuksia on perustellumpaa vahvistaa yksinkertaisemmalla ja suurempaa yritysjoukkoa hyödyttävällä tavalla. Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi yritystulon sekä henkilöyhtiön tulo-osuuden pääomatulona verotettavien osuuksien määräytymistä koskevia säännöksiä tavalla, joka nostaa pääomatulo-osuuksien määriä. Muutokset parantavat muiden yritysmuotojen verotuksellista kilpailukykyä osakeyhtiöihin verrattuna.

Jaettavan yritystulon pääomatulo-osuuden laskentaa ehdotetaan muutettavaksi siten, että jaettava yritystulo katsottaisiin pääomatuloksi siihen määrään saakka, joka vastaa elinkeinotoimintaan tai maatalouteen verovuotta edeltäneen verovuoden päättyessä kuuluneelle nettovarallisuudelle laskettua 18 prosentin vuotuista tuottoa. Verotusyhtymän osakkaan pääomatulo-osuutta ehdotetaan niin ikään vastaamaan 18 prosentin vuotuista tuottoa. Elinkeinoyhtymän osakkaana olevan luonnollisen henkilön ja kuolinpesän osuus elinkeinoyhtymän elinkeinotoiminnan tuloksesta katsottaisiin ehdotuksen mukaan pääomatuloksi siihen määrään saakka, joka vastaa osakkaan osuudelle yhtymän elinkeinotoimintaan verovuotta edeltäneen verovuoden päättyessä kuuluneesta nettovarallisuudesta laskettavaa 18 prosentin vuotuista tuottoa. Vastaavaa säännöstä ehdotetaan sovellettavaksi elinkeinoyhtymän osakkaan osuuteen yhtymän maatalouden tulosta.

Pidättämällä tulon yrityksessä yrittäjä voi lisätä yrityksen nettovarallisuutta ja sitä kautta pääomatulona verotettavaa määrää. Pääomatulo-osuuden määrittävän prosentin nostamisen taloudelliset vaikutukset ovat siten samansuuntaiset kuin jakamattoman voiton lievemmän verotuksen.

Laskettaessa pääomatulo-osuutta 38—40 §:n mukaan nettovarallisuuteen ehdotetaan lisättäväksi 30 prosenttia verovuoden päättymistä edeltäneiden 12 kuukauden aikana maksettujen elinkeinotoiminnan tai maatalouden ennakonpidätyksen alaisten palkkojen määrästä. Tulon jakaminen pääoma- ja ansiotuloon nettovarallisuuden perusteella suosii lähtökohtaisesti pääomavaltaisia aloja, joilla on keskimäärin enemmän nettovarallisuutta kuin työvaltaisilla aloilla. Palkkamenojen lukeminen nettovarallisuuteen kasvattaisi pääomatulo-osuutta etenkin työvaltaisilla aloilla ja tasapuolistaisi siten pääomavaltaisten ja työvaltaisten yritysten keskinäistä asemaa. Muutoksella olisi työllistämistä kannustava vaikutus, koska työntekijän palkkaamisen nettokustannus pienenesi, kun palkkamenojen lisääminen nettovarallisuuteen keventäisi yrittäjän omaa verotusta. Muutos auttaa myös osaa niistä yrityksistä, joiden oma pääoma on negatiivinen.

LIITE 2. Tuloverolaki 1535/1992, 111 § Metsätalouden pääomatulosta myönnettävä menovaraus,
johon tehtyt muutoslunnokset ovat punaisella alleviivattuina

Luonnollinen henkilö, kuolinpesä ja näiden muodostama verotusyhtymä sekä yhteisetuus saavat jättää lukematta verovuoden tuloksi osan maatilana pidettävältä kiinteistöltään saamastaan metsätalouden veronalaisesta pääomatulosta käytettäväksi metsätalouden pääomatulon hankkimisesta aiheutuneiden menojen kattamiseen (menovaraus). Menovarausta ei kuitenkaan myönnetä, jos metsä kuuluu elinkeinotoimintaan. Jos tulevina vuosina tiedossa olevat menot ovat tuloja suuremmat, metsätalouden veronalaisesta pääomatulosta tulee tehdä menovaraus tulevien menojen kattamiseksi. Menovarauksen enimmäismäärä on 15 prosenttia metsätalouden veronalaisen pääomatulon määrästä, josta on vähennetty metsävähennyksen määrä.

Menovaraus on tuloutettava tulot ylittävien menojen kattamiseksi. Jäljelle jäävää menovarausta ei voida tulouttaa ennen menovarauksen määräajan loppumista. Menovaraus on tuloutettava Oulun ja Lapin läänissä kuuden ja muualla maassa neljän seuraavan verovuoden aikana. Poistoina vähennettävistä menoista saadaan kattaa kuitenkin vain vuotuista poistoa vastaava määrä. Jos verovelvollinen on metsätuhon perusteella saanut vakuutus- tai vahingonkorvausta, korvauksesta saadaan jättää lukematta tuloksi edellä mainituksi ajaksi se määrä, joka tarvitaan tuhoutuneen metsän uudistamiseen.